

Змагай, знеможений життям,
знеможений, змагай.
Минуле вабить вороттям
і врочить і нехай.
А ти, сомнамбуло, змагай.
у напівсні живи,
де жовті сходяться леви
у присмерковий гай.
У воду зазирнуть ставка
й свічадо ночі п'ють.
їм шерсть полискує шорстка,
мов пелехата лють.
А голоси протобажань
лиш горло перетнуть,
покрають серце без ножа
і мовчки одійдуть,
лишивши, як загуслий біль,
укритий смерком гай,
де тіні товпляться в тобі,
проте, не потурай.
Он бач — верба — димочком тіль.
Ти ж тіні тіні тіль.
Ані рухнеться волосінь,
занурена в глибінь.